

Unitat per a la llibertat al 2015

Les dates de Nadal són les que ens porten cada any un temps per al balanç i un temps per als bons desitjos i l'esperança de canvi.

En el recompte de com ha anat aquest any 2014 des del punt de vista nacional, hem de dir que ha estat un any sorprenent i ple d'esdeveniments que ara fa un any eren difícils de preveure: la convocatòria i realització d'una consulta sobre la independència amb la implicació del govern català i el lideratge indiscutible del president de la Generalitat, malgrat que suposava un conflicte directe amb el govern espanyol; l'acord de totes les forces polítiques amb la data —el 9N— i les preguntes que es van fer; la demostració de força cívica, democràtica i patriòtica de la ciutadania que s'ha mobilitzat en milions de persones aquests darrers mesos; la autoinculpació de l'expresident Pujol que obliga a la regeneració de l'exercici de la política...

I també hi ha un temps per a l'esperança que, per a nosaltres, es concreta en la possibilitat d'unes eleccions decisòries convocades gràcies a la unitat dels partits que

volen la independència, com ha proposat el president de la Generalitat.

De nou, per tant, l'any que ens espera serà un any de mobilització popular i d'acció política que hauran d'anar de la mà.

La gent sap el que vol i espera de la política i dels polítics que ho facin possible, sense excuses, i que deixin de banda els interessos partidistes.

Ara volem que aquest any 2015 actuem com un poble sobirà, de forma democràtica i pacífica, i que els partits independentistes, com per exemple ERC, deixin de pensar-se com a partits d'una comunitat autònoma i es creguin el moment històric que comença.

Cal treballar des de la unitat i la generositat perquè hi hagi una llista transversal i única que ens permeti guanyar la llibertat.

No és el moment de les tàctiques i de la política petita, sinó el moment de l'estratègia de la gran política.

I tinc l'esperança que entre tots ho aconseguirem. Com va dir aquell president dels Estats Units: és la llibertat, estúpids!

Rut Carandell
Vicepresidenta de Reagrupament

Bon Nadal i llibertat pel 2015!

Sumari

Internacional

Qui serà el primer?

per Josep Sort

PÀGINA 2

Cultura

Les Homilies al Parlament

per Teresa Casals

PÀGINA 3

Testimoni gràfic

VI Assemblea Nacional a Vic

PÀGINES 4 I 5

Territorials

Estadístiques internacionals

per Jaume Simon

PÀGINA 6

Vida parlamentària

Sense independència qui decideix és Espanya

per Boi Fusté

PÀGINA 7

I més...

La secció habitual de llibres de Pere Torra i la secció d'humor

Qui serà el primer?

Quan un poble assumeix el repte d'esdevenir sobirà mitjançant un procediment genuïnament democràtic, és impossible del tot d'evitar-ho. Fins i tot diria que si hi ha la temptació de recórrer a mesures autoritàries, tampoc se'n sortirà. Tard o d'hora el repte tornarà a plantejar-se.

Hi ha però, un moment clau que marca, en la majoria de casos, un punt de no retorn. Em refereixo al reconeixement de la independència d'un estat per un dels estats ja existents. Quan això passa, molt sovint, és el senyal que el procés va endavant. Naturalment, aquest moment s'explica sobretot per raons estratègiques d'arrel bé econòmica, bé política, o fins i tot ideològiques o morals. Quan un estat ja constituït, i membre de ple dret de la comunitat internacional decideix reconèixer diplomàticament un nou estat que s'acaba de constituir és que té plena confiança en la fermesa de la decisió dels governants d'aquest nou estat. No debades, sobretot si és el primer a reconèixer-lo, corre el risc d'enemistar-se amb l'estat del qual se secessiona, en el cas que aquest darrer s'hi oposi. Per això és tan important analitzar quines són les raons que porten un estat a ser el primer a reconèixer un nou estat.

Conèixer els precedents dels primers reconeixements, és a dir, estudiar i aprendre què va impulsar un estat concret a fer el pas de ser el primer a reconèixer una independència, i doncs, a legitimar-la internacionalment, és cabdal, doncs.

La pregunta de qui serà el primer estat que ens reconeixerà, és doncs, immediata. Sempre i quan, naturalment, els catalans i les catalanes ens mostrem fermes i decidits a arribar-hi. Cosa de la qual no tinc cap mena

de dubte. Naturalment no tinc cap bola de vidre, i no gosaré fer un pronòstic sobre això. Sí que cal tenir en compte algunes consideracions.

En referència als precedents, hi ha per exemple, el cas d'Islàndia. En les darreres dècades, Islàndia, ha protagonitzat un paper capdavanter en el reconeixement inicial de molts dels nous estats constituïts en aquesta etapa. Va ser la primera o de les primeres en casos com els d'Estònia, Letònia, Lituània, Armènia, Georgia, Croàcia, Montenegro. Fins i tot ja va reconèixer, el 2011, Palestina. En el cas islandès, per descomptat, no hi ha raons estratègiques o econòmiques que ho expliquin. Més aviat són raons de principi. De principi democràtic, no debades Islàndia és on més s'ha aprofundit en la participació ciutadana en els afers públics. Només cal recordar la famosa Revolució de les Cassoles del 2008-2009, en plena crisi financera.

Islàndia, però, no és una gran potència mundial. Això ens porta al cas israelià. La Independència d'Israel, possiblement un dels episodis més complexos de la història dels processos independentistes, va ser possible també pel suport total i inicial

rebut de les dues superpotències de l'època, els Estats Units i la Unió Soviètica. Una combinació, no cal dir, més que guanyadora. Comptarà Catalunya amb aquest suport imbatible? Difícil, però no impossible. Penso que tant l'una com l'altra tenen un nivell d'informació sobre el procés català més que notable, que els permetrà prendre una decisió raonada que, ho repeteixo, dependrà del grau de fermesa del compromís dels catalans i les catalanes d'arribar a l'objectiu.

A més, cal tenir en compte quin paper jugarà França. No debades, no deixem de ser el seu pati del darrere. Considerar que França vetarà la independència de Catalunya pel possible efecte dòmino a l'interior de les seves fronteres, és pensar en clau espanyola. França no pateix per la seva integritat territorial gens ni mica. A diferència d'Espanya, que és un estat en descomposició en tots els sentits. França és una república amb una democràcia amb una mala salut de ferro. Des d'aquest punt de vista, guanyar-se França, en el cas català, és imprescindible.

Josep Sort

El projecte de les Homilies es presenta al Parlament

Els Amics de les Homilies representats pel seu President senyor Joan Estragués, el seu vicepresident, senyor Ramon Payàs i la secretària, senyora Teresa Casals van presentar als parlamentaris responsables de la Comissió de Llengua i Cultura dels diferents partits el projecte de les Homilies, que va néixer per la confluència de dos objectius: Impulsar la participació ciutadana en el reconeixement del català com a llengua nacional i de cohesió social i donar resposta positiva i eficaç als repetits atacs contra el català que es produeixen a partir de la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut.

Els objectius que ens proposàvem Els Amics de les Homilies coincidien plenament amb els que

recollia el Document de Llengua inclòs en el document global de Reagrupament «Organitzant el nostre futur lliure» i, per això vam comptar amb el suport de Reagrupament. Els nostres inicis no podien ser més gratificants. Vam lliurar el primer monòlit, que identifica la nostra associació i els nostres objectius al Dr. Broggi el dia que feia 104 anys, com agraïment a una vida i el segon al Parlament de Catalunya en la persona de la seva presidenta.

Vam compartir amb els parlamentaris la importància que les llengües tenen en la vida dels pobles, com cal conservar-les com un patrimoni de la humanitat i com n'és, de necessari, veure-les sempre com una oportunitat i no com un problema. Vam demanar la

seva col·laboració i la dels partits que representen a participar en la difusió del projecte que no vol ser la dèria d'una quants sinó la responsabilitat de tots i els vam agrair la seva atenció.

La sessió es va acabar amb un col·loqui amb els diferents representants dels partits i les gairebé dues hores que vam compartir van ser, per a nosaltres, molt gratificants. Realment, ocasions com aquesta et refermen en el convenciment que el Parlament de Catalunya és la casa de tots els catalans i posen en valor el que hauria de ser una política molt més participativa per part dels ciutadans

Teresa Casals

VI Assemblea Nacional a Vic

VI Assemblea Nacional a Vic

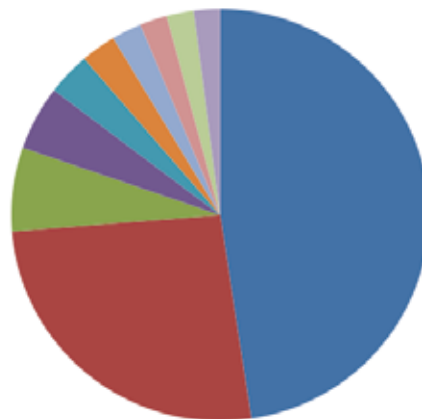

Estadístiques internacionals

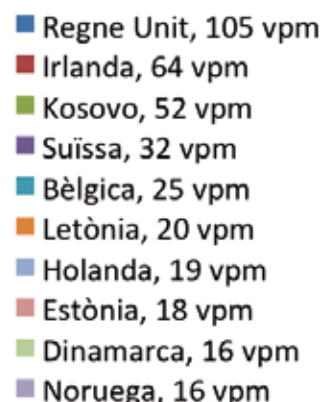
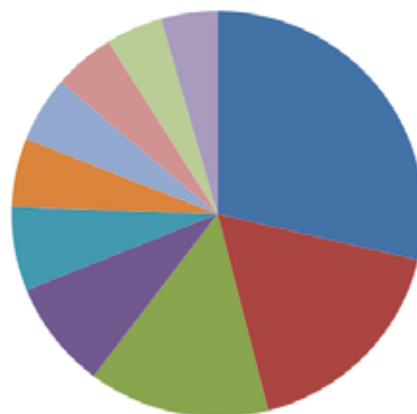
En el disseny inicial del 2.0 de Reagrupament Internacional vam incloure un mòdul que recull i guarda informació de les visites rebudes i ens permet analitzar-les. Us ofereixo un petit resum de les procedències dels nostres visitants durant els primers dos anys i mig de funcionament.

Era evident que, malgrat ser internacional, la majoria de visites vindrien de Catalunya i així ha estat. De les gairebé 45.000 visites que ha tingut la pàgina, un 40% han vingut de Catalunya i un 10% de la resta de l'estat.

En l'apartat internacional podeu veure els deu països que han generat més visites. El gràfic 1 ens mostra el total de visites per país, i així veiem que els estats amb grans poblacions dominen sobre els petits, amb independència de l'interès dels seus habitants pel nostre procés. La millor manera de saber això és calcular-ho en nombre de visites per habitant, de fet per milió d'habitants, per obtenir xifres més fàcils d'entendre. En aquest apartat hi ha dos guanyadors amb unes valoracions altíssimes; Gibraltar, amb 3.680 vpmh. i Andorra amb 1.009 vpmh. Això és degut a la molt baixa població d'ambdós estats, on a més l'interès pel nostre procés és fàcil de comprendre. Si, per evitar el domini dels

Gràfic 1

Gràfic 2

microestats, descartem els que tenen menys d'un milió d'habitants, obtenim el gràfic 2 per als 10 primers.

El Regne Unit torna a ser el primer. Dintre seu, Escòcia és la zona que genera més visites per habitant. Set dels altres països van aconseguir la independència a partir de 1900. Irlanda del Regne Unit l'any 1922, Kosovo de Sèrbia l'any 2008, Letònia i Estònia de la Unió Soviètica l'any 1991, Noruega de Suècia l'any 1905.

Si analitzem aquest segon gràfic, on hem eliminat la

influència de la població, veurem que hi ha dues característiques que justifiquen l'avaluació d'un estat; la proximitat d'un procés independentista per un costat i un nivell social i tecnològic alt per l'altre. La presència de Kosovo es justificaria bàsicament per la primera condició, mentre que la segona ho faria per Suïssa, Holanda i Dinamarca. La resta d'elements combina ambdues característiques.

Jaume Simon

Coordinador Barcelonès Nord i responsable 2.0 d'Internacional

Sense independència qui decideix és Espanya

Els de la primera generació després d'acabada la guerra tenim la gran sort de viure uns temps que segur esdevindran històrics. Ser lliures i tenir un Estat independent ja no és una quimera.

Diuen que ara és el temps dels polítics. Diuen que legalitat, legitimitat i representació ha de ser la clau per encertar el proper pas d'un procés que mai ha estat un camí planer, sinó costerut i ple de trampes.

Els que diuen que ara és l'hora dels polítics. Tenen raó. Ha de ser el Parlament de Catalunya, on recau la representació dels ciutadans de Catalunya, el que dicti i faci els actes de sobirania que calguin, d'acord les propostes polítiques proposades.

Separar, però, i fer propostes allunyades de la realitat, en política, és un fracàs segur. El president Artur Mas, va destacar en la seva conferència, un fet que sembla que ha passat desapercbut voluntàriament o involuntàriament i que cal destacar amb lletres d'or; "El temps dels despatxos s'ha acabat. Totes les decisions de

país han de ser consultades als catalans".

El president ha llegit i interpretat tres actes extraordinaris, i per això la proposta d'una "candidatura de país", transversal i netament compromesa per la independència de Catalunya. En cap cas en clau partidista.

Tres fets, que segur esdevindran històrics, més alguns altres: "una cadena o via per la independència, una V baixa i un nou 9 N", ho posaven fàcil als líders polítics que endemés de voler exercir el dret a decidir, volen la independència. Només calia recollir el clam transversal i unànime dels catalans in.. inde...independència. I qui n'ha fet, i sense cap mena de dubtes la lectura i la interpretació més acurada ha estat el President Mas. La seva proposta, lluny dels marges partidistes, dona resposta a la voluntat expressada al carrer i a unes urnes.

En cap cas, els catalans és manifestaven per unes llistes varies amb paraigües o sense. Tampoc ho feien per uns pressupostos. Ho feien demanant unitat i

independència i ho han fet de forma transversal, donant una lliçó a propis i estranys.

Una llista de País, segur que la resta també ho seran, sense matisos, sense interpretacions dubtoses, sense subterfugis, obertament per la independència, tindrà la bondat extraordinària de posar a tothom a lloc. No hi seran els que no volen la independència de Catalunya. No hi seran els que no creuen en el país. No hi seran aquells que no renunciïn a prebendes temporals per allò més sublim que és Catalunya. No hi seran els corruptes. No hi seran els que pretenen fer una cursa partidista. Una llista de país amb un compromís clar, declarar i exercir la independència, és el que volen els catalans. Als polítics els toca liderar-ho i no cal afegir-hi res més. Primer independència després el que calgui.

14 de desembre

Boi Fusté

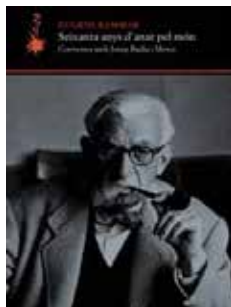
Retrobant Eugeni Xammar, l'estranya combinació de cosmopolitisme i país

Eugeni Xammar, *Seixanta anys d'anar pel món. Converses amb Josep Badia i Moret*, Quaderns Crema, Barcelona, 1991.

A punt de cloure les activitats de l'any Xammar, toca tornar a l'escriptor de l'Ametlla del Vallès, és a dir, llegir-lo i rellegir-lo. Si encara no han devorat els *Seixanta anys...* afanyin-se a anar a la biblioteca o la llibreria més propera per a posar-hi remei. S'ho passaran millor que no pas enganxats a alguna pantalla o llegint coses massa tovetes i sense substància que es publiquen.

També, encara fins al 31 de gener de 2015, poden aprofitar per gaudir de la magnífica exposició al Palau Robert, *Eugeni Xammar: el periodista que ens va explicar el món*, una mostra sintètica, però prou completa, que condensa amb brillantor les principals facetes del personatge i ofereix un recorregut per diversos objectes i alguns dels textos més importants de la seva trajectòria periodística. A més, hi podran visualitzar el documental *La ploma silenciada*, on, a part de la informació a càrrec dels especialistes sobre l'autor, podran recuperar aparicions de persones que ens han deixat fa molt poc temps i ja enyorem, com ara Heribert Barrera, Albert Manent o Jaume Vallcorba. I encara, en sortiran amb una petita antologia de textos xammarians aplegats en un elegant prospecte amb el format d'un diari.

Els *Seixanta anys...* és un llibre molt curiós perquè hom no espera trobar en un obra que ha estat redactada a partir de converses amb un amic, una expressió tan ajustada i una ironia tan hàbil. Les vacil·lacions i els buits propis de

l'oralitat estan molt ben resolts, segurament també pels bons oficis de Josep Badia, l'amic de l'Ametlla que va aconseguir que el projecte tirés endavant. En definitiva, és un llibre ben escrit perquè està ben dit. Albert Manent l'encertava en veure la parella d'amics de l'Ametlla com els Goethe i Eckerman del Vallès. La relació entre els dos amics ha trobat reconeixement els darrers anys i, com explica Quim Torra: "al seu poble, la biblioteca porta el nom de l'un i l'Institut de Secundària, el de l'altre. No sembla un mal final per a aquests dos homenots, saltataulells, amants dels llibres i la cultura, crítics i independents, irònics, valents, devots del catalanisme".

Al llarg del llibre hi ha piles d'exemples del que podríem anomenar "manera xammariana", gràcies a la qual, per descriure el poeta Maragall, n'hi ha ha prou amb un parell de frases per fer-ne un retrat cru, però que fa tot l'efecte de ser encertat: "Don Joan Maragall tenia l'enlluernament fàcil. Era un d'aquells homes de bona fe, als quals se'ls poden robar els mitjons sense necessitat de treure'ls les sabates." És capaç de jugar amb el llenguatge amb gràcia: "Cridat per anar a fer de soldat al Marroc, Rigau va preferir, sense que el cridés ningú, anar a fer de sastre

a París." Una de les especialitats de Xammar era la seva prosa directa, gairebé punxant: "D'una manera general es pot dir que la Societat de Nacions va començar a treballar en un ambient d'indiferència. La reunió del Consell a Donòstia, com les anteriors reunions a Londres, a París i a Roma, va passar sense pena ni glòria. Mentre el bar gratuït era sempre ple, la sala de premsa era sempre buida." La lucidesa del periodista és proverbial: "Sota qualsevol de les seves formes —la imperialista o la comunista, la reaccionària o la revolucionària— el pacifisme rus és, sense cap mena de dubte, el pacifisme més perillós del món." Ah! Com m'agradaria al segle XXI trobar un periodista que m'expliqués les coses com Xammar al segle XX.

Deia Montserrat Roig que Xammar era "una estranya combinació, que s'ha donat en altres casos, de cosmopolitisme i país". Exacte! I aquesta combinació és la millor per al periodisme, per a la literatura i per a la vida. Retrobem-la perquè l'escriptor de l'Ametlla, mort l'any 1973, encara ens interpel·la de forma clara el 2014. Mentre ara discutim sobre la conveniència de bastir la unitat dels que volem la independència per aconseguir-la, el llop de l'Ametlla ja en té una resposta rotunda i honesta: "Dretes? Esquerres? És catalanista el que posa, per damunt de tot, la llibertat de Catalunya. Per damunt de tot, de tot, de tot. Per damunt de la vanitat i de l'interès. Per damunt de les malvestats dels temps. Per damunt dels disbarats i de les febleses dels homes. Qui no vol la llibertat de Catalunya per damunt de tot, no és catalanista. Si diu que ho és, comet un delictes d'usurpació".

Humor

Lluís Boet

